

ΕΤΟΣ 67ον

31 Μαρτίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3435)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗ

Σήμερα, Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, στή μέση της πορείας μας προς τό άγιο Πάσχα, μās καλεΐ η Έκκλησία νά προσκυνήσουμε τόν Τίμιο Σταυρό. Ένθουμούμαστε τά Άχραντα Πάθη του Χριστου, γιά νά ένισχυθοΐμε στον άγώνα μας κατά των δικων μας βδελυρων παθων, βρίσκοντας στον Τίμιο Σταυρό στήριγμα, άνασυχή και παρηγοριά. Οι κατεχοχήν βέβαια καρποί της σταυρικής θυσίας του Χριστου εΐναι η διά του Βαπτίσματος άναγέννησή μας και η διά της Θεΐας Εύχαριστίας μετοχή μας στην άληθινή και άιώνια ζωή, τή ζωή του Χριστου.

Πώς γινόμαστε σύνθρονοι μέ τόν Πατέρα;

Τί άλλο όμως εΐναι αυτά τά Μυστήρια, παρά δώρα της Ίερωσύνης του Χριστου, άφου ο Χριστός μέ τόν Σταυρό του εΐγινε ο Μέγας Άρχιερέας μας; Πεθαΐνοντας πάνω στον Σταυρό τέλεσε τήν ΰψιστη Θεΐα Λειτουργία, στην όποία ο Ίδιος εΐναι Θύτης και Θύμα. Τέτοια μέρα, λοιπόν, ταιριάζει νά άκούσουμε τόν άπόστολο Παΰλο νά μās προβάλλει κάποιες πλευρές του Μεγάλου Μυστηρίου της Ίερωσύνης του Χριστου. Πρόκειται γιά διδασκαλία πού άποτελεΐ τή ραχοκαλία της προς Έβραΐους έπιστολής του.

Κατ΄ άρχήν, Άρχιερέας μας και πηγή της άνθρώπινς ιερωσύνης δέν εΐναι άπλως ένας άνθρωπος, αλλά ο Υΐός και προαιώνιος Λόγος του Θεου, πού έν χρόνω καταδέχθηκε γιά έμās νά γίνει άνθρωπος. Η μεγαλωσύνη του όμως δέν εΐγκεται μόνο στή θεΐα του φύση, αλλά και στο ότι μέ τήν Άνάληψή του δόξα-σε και τήν άνθρώπινη φύση του ένθρονίζοντάς την στα δεξιά του Πατέρα του. Ίτσι, ο Άρχιερέας μας έδωσε τή δυνατότητα και σε έμās νά κληρονομήσουμε θεΐα δόξα. Μπορούμε πλέον νά μποΐμε στην άφθαρτη και άιώνια Βασιλεία του, τή στιγμή πού ο πρώτος χειροτονημένος ιερέας, ο Άαρών, και ο χειροτονήσας αυτόν άδελφός του Μωϋσης δέν άξιώθηκαν οι ΐδιοι νά μποΐν στή φθαρτή και

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. δ' 14 - ε' 6)

Ἰησοῦς, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἔχομεν ἀρχιερέα μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔχει διέλθει τοὺς οὐρανοὺς, τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἃς κρατᾶμε στερεὰ τὴν πίστιν πού ὁμολογοῦμεν. Διότι δέν ἔχομεν ἀρχιερέα, πού νά μὴ μπορῆ νά συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀδυναμίας μας, ἀλλὰ ἔχομεν ἓνα πού ἔχει δοκιμασθῆ καθ' ὅλα, σύμφωνα μέ τὴν ὁμοιοτύπιά του μ' ἐμᾶς, χωρὶς νά ἁμαρτήσῃ. Ἄς προσερχώμεθα λοιπόν μέ πεποιθήσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καί νά βροῦμε χάριν διὰν θά ἔχωμε ἀνάγκην διὰ βοήθειαν. Διότι καθε ἀρχιερεὺς λαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρώπου καί ἐγκαθίσταται ἀρχιερεὺς χάριν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά ὑπηρετῆ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νά προσφέρῃ δῶρα καί θυσίας διὰ τὰς ἁμαρτίας. Μπορεῖ νά εἶναι ὑπομονητικὸς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βρίσκονται εἰς ἄγνοιαν καί πλάνην, διότι καί αὐτὸς περιβάλλεται ἀπὸ ἀδυναμίαν, λόγῳ τῆς ὁποίας εἶναι ὑποχρεωμένος νά προσφέρῃ θυσίας περὶ ἁμαρτιῶν καί διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅπως κάνει διὰ τὸν λαόν. Καί κανεὶς δέν παίρνει μόνος του τὴν τιμὴν αὐτήν, ἀλλὰ μόνον διὰν καλῆται ἀπὸ τὸν Θεόν, καθὼς ἀκριβῶς καί ὁ Ἄαρων. Ἔτσι καί ὁ Χριστὸς, δέν ἐπῆρε μόνος διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὴν δόξαν νά γίνῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλ' ἔγινε ἀρχιερεὺς ἀπὸ ἐκείνον πού τοῦ εἶπε, Υἱὸς μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερα σέ ἐγέννησα, ὅπως καί εἰς ἄλλο μέρος λέγει, Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

προσωρινή Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Γιὰ νά γίνουμε ὅμως μέτοχοι μιᾶς τόσο λαμπρῆς κληρονομιάς, χρειάζεται κι ἐμεῖς νά κοπιᾶσουμε «κρατώντας τὴν ὁμολογία» τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Καί, φυσικά, αὐτὸ δέν ἐξαντλεῖται στὴν «ἀποστήθιση» ἀπλῶς τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως μας. Χρειάζεται κι ἐμεῖς νά γίνουμε «ιερεῖς» τοῦ ἑαυτοῦ μας, θυσιάζοντας τὶς ἐμπαθεῖς κινήσεις τοῦ ἐγὼ μας καί ἐργαζόμενοι φιλόπονα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν.

Ὁ μόνος δυναμὲνος συμπαθῆσαι

Σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα ἔχομε συμπαραστάτη τὸν ἀρχιερέα μας Χριστό. Τό γεγονός ὅτι συγκάθηται πλεόν ὡς Θεάνθρωπος στὸν θρόνο μέ τὸν Ἐπουράνιο Πατέρα του δέν σημαίνει ὅτι μᾶς ἐγκατέλειψε. Συνεχίζει νά μᾶς ἐνισχύει στὴν ἄρση τοῦ δικοῦ μας σταυροῦ. Μάλιστα τώρα πρέπει νά μᾶς παρηγορεῖ ἰδιαίτερα τό γεγονός ὅτι εἶναι ἀχώριστα ἐνωμένος μέ τὴν ἀνθρώπινη φύση του, μέ τὴν ὁποία ὄχι μόνον «περπάτησε» στὰ πιό δύσβατα μονοπάτια τοῦ ἀνθρώπινου πόνου ἀλλὰ καί «τραχύτερον πάντων τῶν ἀνθρώπων ἔλαβε πείραν», ἴλεε ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἦπτε μέχρι τὴν τελευταία σταγόνα τό πιό πικρὸ ποτῆρι τῆς ἀνθρώπινης ὀδύνης. Γεύθηκε τὴν πιό ἀκραία θλίψη πού μπορεῖ νά βιώσῃ ἄνθρωπος. Κανεὶς ἄνθρωπος δέν ἐζησε ποτέ τόσο μεγάλη ἀγωνία, ὥστε νά ἰδρώσῃ αἷμα! (Λουκ. 22,44).

Γι' αυτό, δέν εἶναι ὑπερβολή αὐτό πού εἶπε ἕνας θεολόγος τῆς Δύσης: «Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ὑπέφερε μέχρι θανάτου, ὄχι γιά νά πάψουν νά ὑποφέρουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά γιά νά εἶναι τά παθήματά τους ὁμοια μέ Ἐκεῖνου». Ἴσως δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη πηγή ἐνίσχυσης ἀπό αὐτόν τόν λογιισμό, πού ἀποτελεῖ καί ὑπέροχη ἐρμηνεία τῆς ἀποστολικῆς φράσης: «Ἔχομεν ἀρχιερέα δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν» (Ἐβρ. 4,15). Καί «ἀσθένειες» δέν εἶναι μόνο οἱ φυσικές ἀδυναμίες ἢ οἱ θλίψεις μας ἀλλά κάθε εἶδος πειρασμοῦ, πού καί ὁ Χριστός δοκίμασε, χωρίς ὅμως ποτέ νά ὑποκύψει καί νά ὑποπέσει σέ καμία ἁμαρτία. Ὁ –κάθε ἄλλο παρά ἄγευστος θλίψεων καί πειρασμῶν– Χρυσορρήμων Ἰωάννης δέν καταφέρνει νά κρύψει τήν ἐμπειρία του ὅτι «εἶναι δυνατόν καί σέ φουρτούνα θλίψεων καί σέ καύσινα πειρασμῶν νά ἀντιστέκεται κανείς χωρίς νά ἁμαρτάνει». Καί αὐτό μπορούμε νά τό κατορθώσουμε, ὅταν μέ θάρρος καί χωρίς φόβο προσπίπτουμε στόν θρόνο τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος τώρα δέν εἶναι «θρόνος κρίσεως ἀλλά θρόνος χάριτος». Μόνο ἀπό ἐκεῖ μπορούμε νά ἀντλήσουμε δύναμη καί κατάλληλη βοήθεια γιά κάθε κρίσιμη ὥρα πειρασμοῦ.

Ἄναμάρτητος ἀλλά ὄχι αὐτόκλητος

Αἰτιολογώντας περισσότερο ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιατί προσερχόμενοι σ' Αὐτόν θά βροῦμε σίγουρα ἔλεος, μᾶς θυμίζει καί ἕνα ἀκόμη σημεῖο στό ὁποῖο ὑπερέχει Ἐκεῖνος ἀπό τοὺς ἀνθρώπους ἱερεῖς. Οἱ ἄνθρωποι ἱερεῖς, φυσικά, μπορούν ἐπίσης νά συμπάσχουν καί νά κατανοοῦν τοὺς ἄλλους στίς ἀδυναμίες καί στίς πτώσεις τους, ἀφοῦ καί αὐτοί εἶναι ἀδύνατοι. Ὡς ἄνθρωποι ὅμως περιπίπτουν καί σέ ἁμαρτίες· καί γι' αὐτές πρέπει νά προσφέρουν στόν Θεό θυσία, ὅπως προσφέρουν καί γιά τίς ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ. Ἀντίθετα ὁ Χριστός, ὡς ἀναμάρτητος, δέν ἔχει ἀνάγκη νά προσφέρει θυσία γιά τόν ἑαυτό του. Ἡ θυσία του, πού ἦταν θυσία τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του, ἦταν μόνο γιά ἐμᾶς· γιά τή συγχώρηση τῶν δικῶν μας ἁμαρτιῶν.

Κλείνοντας στό σημερινό ἀπόσπασμα τῆ διδασκαλία του ὁ «οὐκ ἐξ ἀνθρώπων ἀλλ' ἐκ Θεοῦ κληθείς» Ἀπόστολος δέν μπορεῖ νά μὴν τονίσει τό γνῶρισμα πού εἶναι κοινό καί στήν ἀνθρώπινη ἱερωσύνη καί στήν ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ: καί οἱ δύο εἶναι θεόκλητες· δέν εἶναι αὐτόκλητες. Ἡ κλήση εἶναι ἀπό τόν Θεό. Καί, ἂν ὁ ἀναμάρτητος Χριστός δέν ἔγινε ἀρχιερέας μας αὐτόκλητος, ἀλλά τόν κάλεσε καί τόν ἔκρισε ὁ Πατέρας του, πολὺ περισσότερο πρέπει ἢ ἀνθρώπινη ἱερωσύνη νά μὴν εἶναι οὔτε καρπός εὐγενοῦς (ἔστω) φιλοδοξίας οὔτε –ἀκόμη χειρότερα– ἱκανοποίηση ἐπιθυμίας καριέρας. Θεμέλιο, ἀρχή ἀλλά καί τελείωση τῆς ἱερωσύνης πρέπει νά εἶναι ἡ ταπείνωση καί ὑπακοή στό θεῖο θέλημα, ἀφοῦ καί ἡ τέλεια θεῖα λειτουργία τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ἦταν καρπός ἄκρας ταπείνωσης καί ἔως θανάτου ὑπακοῆς στόν Πατέρα του.

Ἄρχιμ. Β. Λ.

31 Μαρτίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

Υπατίου επσκοπού Γαγγρών ιερομ. († 326).

Ἀκακίου ὁμολογητοῦ επσκοπού Μελιτινῆς.

Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ν΄ 34 - θ΄ 1.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Ἀπριλίου, Δ΄ Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος)

Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ΄ 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μρ. θ΄ 17-31.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Τιμᾶμε τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ τοῦ Γένους,
τὴ Μάνα Παναγιά ὅλου τοῦ κόσμου*

ΥΠΟΔΟΧΗ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΛΕΟΥΣΗΣ ΤΟΥ ΤΙΧΒΙΝ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Μέ πνευματικὴ χαρὰ, δοξάζουσα καὶ αἰνοῦσα τὸν Ἅγιο Τριαδικὸ Θεό, ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει τὴν τιμὴ νὰ σᾶς προσκαλέσει στὴν Τελετὴ Ὑποδοχῆς τῆς ἱερᾶς καὶ σεβασμίας Εἰκόνας τῆς Παναγίας Ἐλεούσης τοῦ Τιχβίν τῆς Ρωσίας, παλαιοῦ ἀντιγράφου τοῦ 1700, πού θὰ γίνε σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὸν Ἱερό Προσκυνηματικὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας τοῦ ὁμωνύμου Δήμου Ἀττικῆς, ὥρα 6:30 ἀπογευματινὴ. Θὰ ἀκολουθήσει Κατανυκτικὸ Ἐσπερινὸς καὶ Ἱερά Παράκληση στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Καθημερινά, ἀπὸ τὴ Δευτέρα 1η Ἀπριλίου μέχρι καὶ τὴν Παρασκευὴ 12 Ἀπριλίου, στὸν Προσκυνηματικὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας θὰ τελοῦνται μὲ πρόγραμμα οἱ ἐξῆς Ἀκολουθίες: Ὁρθρος - Θεία Λειτουργία, Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία (πρωϊνὴ καὶ ἑσπερινή), Ἱερά Παράκληση, Ἁγιασμός, Εὐχέλαιο καὶ ἡ Ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν. Ὅσοι ἱερεῖς ἐπιθυμοῦν νὰ διοργανώσουν μὲ τὶς Ἐνορίες τους προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψη, δύνανται νὰ λάβουν μέρος στὶς Ἱερές Ἀκολουθίες. Ὁ ναὸς θὰ παραμένει ἀνοικτός ἀπὸ 6η πρωϊνὴ ἕως 9η βραδυνή. Γιά πληροφορίες μπορεῖτε νὰ ἐπικοινωνεῖτε μαζί μας σὸ τηλ. 210-7272305, fax: 210-7272310, e-mail: internet@apostoliki-diakonia.gr

Ὁ συγγραφέας Γκλέμπ Οὐσπένσκυ, ἄνθρωπος γεμάτος φλογερό ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο τοῦ λαοῦ, μᾶς περιγράφει μὲ τὸ στόμα ἑνὸς χωρικοῦ τὴν ἱεροπρέπεια τῆς ἐτήσιας λιτανείας τῆς ξακουστῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τοῦ Τιχβίν στὴ Ρωσία: «... Ἐβγαθὴν τὴν Παναγία Μητέρα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά... καὶ ὁ λαὸς ἀνέλαβε νὰ βαστά τὴν εἰκόνα. Ὅλοι εἶχαν μιὰ ψυχὴ, μιὰ νοη. Τὸ ἴδιο κι ὁ κόσμος πού ὅλο φτάνει καὶ φτάνει ἀπ' ὅλα τὰ γύρω χωριά καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς δήμους. Στὴν εἴσοδο κάθε χωριοῦ ἐρχόταν ὁ κληῖρος νὰ τὴν προῦπαντήσει, μὲ κυματίζουσες σημαῖες, καὶ τὴ μετέφεραν στὴν ἐκκλησίαν. Τὴ σήκωναν καλὰ ψηλὰ τὴν Παναγία μας, πάνω ἀπὸ τὰ πλῆθη, καὶ αὐτὴ σάν κόκκινη ἀνθρακίαν λαμπρόφεγγε στὸν ἥλιο... Οἱ γυναῖκες εἶχαν ἔρθει ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ψάλλοντας δίχως τέλος σάν τοὺς ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ – ἃ, τί ὠραῖο ν' ἀκοῦς: "Καὶ Σὲ μεστρίαν ἔχω...!"».

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξι, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr